

RADIOGRAFIA
DE NOIA
AMB
TATUATGE

JORDI SIERRA I FABRA

laGalera50jove

Primera edició:
octubre del 2007

Primera edició en aquesta col·lecció:
setembre del 2011

Segona impressió:
juny del 2013

Disseny gràfic de la coberta: Mariano Rolando
Disseny gràfic del interior: clase
Fotografia de coberta: Agefotostock

Maquetació: Montserrat Estévez

Edició: Laia Tresserra
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Jordi Sierra i Fabra, 2007
www.sierraifabra.com
© La Galera, SAU Editorial, 2007
per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf SL
Mogoda, 29-31 Polig. Ind. Can Salvatella
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit Legal: B-28777-2011
Imprès en la UE
ISBN: 978-84-246-4143-6

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

U

Mai havia estat en una presó, i fins i tot l'aire era un presoner més.

—Em deixa el DNI?

El va lliurar al funcionari. El va examinar com si fos el primer que veia a la vida.

—El seu advocat ha concertat aquesta cita —gairebé es va veure obligada a dir la Carla.

—Sí, és clar.

Una bajanada. Va callar. Valia més no obrir la boca. El funcionari, finalment, va prendre nota del seu número i li va lliurar una credencial.

—Posi-se-la ben a la vista —li va recomanar—. I segueixi en tot moment les instruccions dels guàrdies.

—D'acord, gràcies.

Era un home de mitjana edat. Així i tot, la va despullar amb la mirada. O potser era per això, perquè allà

no s'hi veien gaires dones, i encara menys com ella, ni grans ni joves, tret de les visites. La Carla es va sentir amargada. Les mirades dels homes grans sempre la travessaven. La majoria probablement devien tenir filles de la seva edat.

—Acompanyi'm —el relleu també la va tractar de vostè.

Es va moure com un autòmat. Més ben dit, la van guiar. Va passar d'una mà a l'altra, mentre l'eco de les seves petjades ressonava per aquelles parets buides i nues. Cada porta que s'obria ho feia amb estrèpit, i en tancar-se expandia un so metàl·lic de frontisses i ferros pertot arreu. Només hi faltava el soroll de les cadenes, com en els vells acudits en què es veien els condemnats encadenats a una bola de ferro, perquè no fugissin.

Fugir.

La Carla ho volia fer.

Va continuar caminant. Arribar fins allà no li havia estat gens fàcil. Ara l'havia de veure.

Saber.

—Esperi's aquí —li va dir l'últim guàrdia.

Va esperar, nerviosa, amb les mans juntes i estretes al màxim. De sobte va tenir unes ganes incontenibles d'orinar, i això va fer que se sentís més ridícula. Orinar a la presó. Ni boja. I si no hi havia cap lloc on les visites ho poguessin fer? Es va acostar a la finestra enreixada, per distreure's, i a l'altra banda hi va descobrir un pati atapeït de reclusos de totes les edats, però majoritàriament joves. Va estar a punt de deixar anar un gemec. Es va posar una mà a la boca i va aconseguir reprimir-lo. Se la va haver de mossegar. Li va semblar que era un purgatori, ni tan sols un infern, només un

purgatori ple a vessar d'ànimes perdudes. Homes que esperaven, homes que morien una mica dia a dia.

Mai abans com llavors havia valorat tant el concepte de llibertat.

I ell era allà.

Carn de presidi.

Va sentir un soroll darrere seu i es va girar. En Dídac entrava per l'altra porta acompanyat del mateix guàrdia que li havia dit a ella que s'esperés. Va mirar de ser forta i amb prou feines se'n va sortir. L'aspecte del seu nòvio no era pas el millor. No n'hi havia per llançar, precisament, les campanes al vol. L'alçada, la bona imatge, tot allò que l'havia enamorat i seduït, quedava ara ocult sota una pàtina de fosc i depressió. Les bosses sota els ulls, un parell de quilos menys, el cansament, el fantasma de la por...

—Seu —li va ordenar el guàrdia.

Era curiós. A ell, el tractava de tu. Era un reu. A ella, en canvi, de vostè.

I es va adonar que allà, els seus cabells rossos, l'esveltesa de les seves formes, la seva sensualitat, fins i tot la mateixa roba amb què s'havia vestit per tal que ell la veiés guapa, eren com una burla. Un cigne entre escarabats.

No va dir res. Va esperar.

Es va limitar a aguantar la mirada d'en Dídac.

Semblava com si haguessin passat mil anys.

—Senyoreta —el guàrdia li va mostrar la seva cadira, a l'altra banda de la tauleta que els separaria. El temps ja corria en contra seu, de manera que el va obeir.

No sabia si podia agafar-li les mans. Ella les va deixar damunt la taula.

En Dídac sí que ho va fer.

Es va estremir.

—Carla...

—Hola —es va sentir molt cansada.

—Com estàs?

—Bé —va arronsar les espatlles.

—Gràcies per venir.

—Per què em dones les gràcies?

—No sabia si voldries. Li vaig dir al meu advocat que, per damunt de tot, necessitava veure't. Només a tu.

—Ja sóc aquí.

—Carla, escolta'm —va abaixar el cap, buscant les paraules. Tenia molta làbia, sabia parlar, entabanar, formava part del seu encant. Però allà era un altre. Allà era un cos més, amb la ment nua—. Volia que em miressis als ulls... saps? Vull dir que...

Li va estrènyer tant les mans que li va fer mal.

Ella les va mirar. Tots dos les tenien boniques, les mans.

—Ho vas fer? —li va preguntar amb un nus a la gola.

—No!

Més que una resposta va ser un salt, un esgarip desesperat sorgit de la part més profunda del seu ésser. El tap que va alliberar la seva rabiosa escuma.

—D'acord —va sospirar la Carla.

—M'has de creure! Si no em creus tu, qui ho farà? Els altres tant se me'n donen, tu no! —es va empassar la saliva i es va aferrar més a la noia—. Sóc un imbècil, ja ho sé, i no et mereixo! Merda, això també ho sé! L'única cosa bona que tinc ets tu i no et vull perdre pas! Si no confies en mi, no em quedarà res, res!

—Sempre és igual, Dídac —la seva veu va sonar molt feble—. Cada cop em dius el mateix, i ara...

Es va adonar que havia dit sempre, i només feia un any que sortien.

Sempre.

—És la pura veritat —va panteixar ell, esmicolant-se a la velocitat de la llum—. Més que mai, és veritat, amor meu. No ho vaig fer jo. Creus que sóc capaç de matar algú, i més...?

No ho va poder dir.

—Tots aquests dies m'he trobat en un estat de xoc —va xiuxiuejar ella—, debatent-me entre el que vull creure i el que tots diuen, entre el que sé i el que no sé. Ara mateix et miro i...

—Creu-me.

—Els diaris diuen que ella tenia el teu esperma.

En Dídac va serrar les dents i va tancar els ulls.

—La vas violar, però no la vas matar?

—No la vaig violar pas! —va reaccionar amb tanta fúria que la Carla va fer un bot—. Ho vam fer, sí, però no la vaig violar i ni de bon tros la vaig matar!

El dolor la va travessar. D'un costat a l'altre, de dalt a baix. El dolor invisible de l'ànima quan s'esberla. La sensació li va arribar a l'estómac, als pulmons, a la ment. L'estómac se li va regirar de cop, els pulmons es van quedar sense aire, la ment va començar a udolar en silenci.

De mica en mica, molt lentament, però amb fermeza, va enretirar les mans.

En Dídac va intentar retenir-les, però no va poder.

La Carla les va amagar sota la taula.

—Ho sento... —va gemegar ell.

—Què va passar?

—Si haguessis estat amb mi en comptes d’haver-te quedat estudiant...

—Què va passar?

—Res! Va ser una ximpleria!

Es va aixecar per anar-se’n. En Dídac la va atrapar, saltant des de l’altra banda. El guàrdia els va llançar una mirada de desconfiança, disposat a interrompre la conversa.

—Sisplau...

Es va asseure de nou.

I el va mirar fixament.

—No sé pas què va passar —es va inclinar cap enre-
re—. Per més que ho intento recordar tot...

—Què vas prendre?

—Unes cerveses...

—Dídac, la veritat —va esbufegar esgotada.

—Un parell de pastilles —va sospirar.

—Collons, tio...

—Hi érem tots i... Merda, d’acord! La vaig cagar!
No em pressionis més encara del que ja estic!

—Continua.

—Els diaris...

—Explica-m’ho.

Es va resignar per darrera vegada.

—Me’n vaig anar amb en Gust, de marxa. Era el nostre primer aniversari i no em volia quedar a casa. T’ho vaig dir. Et vaig dir que si no sorties, ho faria jo.

—Com a venjança, per castigar-me.

—No! —es va desesperar—. Però volia passar-m’ho bé, això sí. En Gust i jo vam anar a trobar els col·legues, vam estar al bar d’en Joan, al Diorama... S’hi van deixar caure l’Enric i en Pau.

—Els Quatre Genets.

—Vam beure unes cerveses. Les pastilles van arribar després. Va ser en Pau qui es va trobar les noies, la Laia i la Montse. Les coneixia de vista. Vam començar a flirtejar... —es va mossegar el llavi inferior—. Una cosa va portar l'altra.

—Vas acabar a casa teva, al llit, amb ella.

—Vam dormir junts, res més —va matisar cansat—. Quan em vaig despertar, la Laia ja era morta.

—Em vas jurar que si un dia tenies una història, com ara això, encara que no m'ho diguessis, no correries cap risc i faries servir un condó.

En Dídac va tocar fons.

Ja no va dir res més.

—I la sida, per l'amor de Déu? I si haguessis arrellegat alguna cosa i després...?

Al carrer, i amb 20 anys, era un home. Allà li va semblar un nen.

Molts deien que ella era més dona a punt de fer-ne 17 que ell home a la seva edat.

La Carla es va aixecar de cop.

La bufetada va esclatar com un tro sec. Va ser dura, forta, plena de ràbia. Però qui es va posar a plorar tot seguit va ser ella, abans d'ensorrar-se a la cadira i que el guàrdia s'acostés a dir-los alguna cosa, potser que ja era l'hora.

Dos

En arribar a casa va intentar no fer soroll, però li va ser impossible passar despercebuda. L'Emma es va presentar com un obstacle insalvable al bell mig del passadís.

No tenia escapatòria.

—L'has anat a veure? —va anar al gra la seva germana gran.

—Sí.

—Com és possible...?

—Sisplau, Emma.

—Què t'ha dit?

Ja havia plorat prou, a la presó, i en sortir-ne, i venint cap a casa, abraçada al seu propi cos i tremolant com una fulla. A vegades, l'única cosa que li demanava a la vida era ser com els altres, normal, feliç.

I no podia.

—Emma, haig d'anar al lavabo.

—Carla, sisplau. No t'ho quedis a dins.

—Per al que ha de servir.

—Deixa-ho anar!

—Vosaltres ja l'heu condemnat, tots!

—Ningú l'ha condemnat, s'ho ha fet ell sol —l'Emma va encreuar els braços.

El passadís era curt, però a vegades semblava molt llarg, i costerut.

—M'ha dit que ell no ho va fer.

La seva germana gran va assimilar la informació. L'únic canvi que es va produir en la seva expressió va ser el lleu arqueig de la cella esquerra.

—Te l'has cregut?

—Sí —la va desafiar.

—I ja està?

—No, no està. No ho va fer ell i punt.

—Em sap greu haver de fer d'advocat del diable... Bé, no sé si se'n diu així, però tant se val. L'esperma va anar a parar allà per casualitat?

—Es va ficar al llit amb ella.

—El teu nòvio es va ficar al llit amb ella —ho va repetir en veu alta.

La Carla la va travessar amb una mirada incisiva.

—Sí.

—Però no la va matar pas.

—No.

—Eren tots dos a casa d'ell, sols. Hi arriben, ho fan, la noia mor apunyalada i ell no ho va fer.

Sonava més espantós del que era.

Tot i que, des de feia estona, el que li continuava fent més mal era la part relativa al sexe.

—Haig d'anar al lavabo, sisplau —va suplicar a l'Emma.

La seva germana la va deixar passar, però no havia acabat. Se'n va adonar en veure que es repenjava a la porta de la cambra de bany, disposada a esperar-la. La Carla es va esmunyir a dins, es va abaixar els pantalons, les calces, va seure a la tassa del vàter i va voler buidarse tant com ho estava fent la seva bufeta. Li rodava el cap. La visita al centre penitenciari formava part d'una nebulosa, una més. Des del moment en què va conèixer la notícia, tot havien estat nebuloses, les quals formaven part d'un malson global. Es movia, menjava, actuava com una ombra.

Es va voler quedar allà, amagada. Però encara que trigués una hora a sortir, l'Emma la continuaria esperant fora.

La paciència era part de la seva personalitat.

Després de tornar-se a vestir i rentar-se les mans, va obrir la porta.

—Què? —es va enfrontar amb ella.

Eren molt diferents, massa, tant de caràcter com d'aspecte. No semblaven germanes. A vegades feien broma sobre això. Una rossa i l'altra morena, una guapa i sensual i l'altra revestida de discrecions. Però duïen la mateixa sang, no n'hi havia cap dubte.

—Carla, tu l'estimes, jo no. Tu n'estàs enamorada o, més ben dit, penjada, jo no. Vols creure. Doncs creu. Però això ja no canviarà res, ho entens?

—No t'ha agradat mai.

—Això no hi té res a veure. Saps què en penso i punt. Ets ben lliure de sentir el que vulguis, però m'empipa que perdís el temps amb algú que jo ja sabia que acabaria ma-

lament i ha acabat malament. I no et pensis que me'n va naglorio. Tant de bo m'hagués equivocat —li va advertir—. Però ets la meva germana. La meva única germana, saps? —els ulls li van brillar perillosament—, i això és diferent. No vull que en surtis malparada.

Va semblar que anava a abraçar-la. No ho va fer.

Van restar quietes, l'una davant de l'altra, molt juntes però també separades per una enorme distància personal.

—Fes-me un favor —va dir la Carla—. No li diguis a la mama que l'he anat a veure a la presó, entesos?

—Això és cosa teva, ja t'ho vaig dir.

—Gràcies.

L'advocat havia donat l'encàrrec a l'Emma. Si no hagués estat per això, no ho sabia ni ella. La Carla es va apartar del seu costat i es va dirigir a la seva habitació. Abans d'obrir-ne la porta va canviar d'idea. Dins estava fora de perill, sola, però el pes de tantes emocions potser l'acabaria esclafant. Va vacil·lar, i just quan més dubtava va sonar el telèfon. De les dues era qui es trobava més a prop de la sala, de manera que va anar a agafar-lo. En despenjar l'aparell va tancar els ulls, com si de sobte tot fossin males notícies.

—Sí?

—Carla? —va sentir la veu del seu pare.

—Papa! On ets?

—Hola, reina! A Berlín.

—*Ja vol mein kamaraden!* —va dir imitant un fals accent alemany, feliç pel fet de poder relaxar-se uns segons—. Com va el viatge?

—Perfecte, un trajecte molt agradable. Ja saps que m'agrada circular per l'Europa central. Res a veure amb la quantitat d'animals que hi ha a les nostres carreteres.

L'Emma va treure el cap per la porta de la sala.

—Està bé? —va xiuxiuejar a la seva germana.

—L'Emma em pregunta si estàs bé.

—Com sempre. Que hi és la teva mare?

—Encara no ha arribat.

—Vaja —es va sentir l'espetic de la seva llengua a l'altra banda del fil telefònic—. Bé, digue-li que m'han sortit dues càrregues més, que faré un parell de parades i que, quan arribi a Espanya, haig de passar per Bilbao i ja està.

—Trigaràs molt?

—Dos o tres dies, dona.

L'Emma ja se n'havia anat. La Carla era la petita, sempre ho seria. I la nina dels seus ulls. La relació entre ells, pare i filla, era més que especial. Tots ho sabien.

També era l'únic que li donava suport, fes el que fes. Sempre.

—Com està en Dídac?

Esperava la pregunta, de manera que es va aferrar al telèfon per no caure.

—No ho va fer, papa —va murmurar gairebé sense veu.

El silenci va ser molt intens.

—M'ho ha dit ell, d'acord? —el va trencar ella mateixa.

Una altra pausa.

—D'acord, reina —va dir el seu pare.

La Carla se'l va imaginar al volant del seu camió, circulant per una carretera plena de direccions fantàstiques que, un dia, ella també recorreria. El món havia de ser màgic. Un lloc enorme i bonic en el qual un es podia perdre, amb la motxilla a l'esquena. Sempre havia estat

el seu somni, però durant el darrer any, des de la seva relació amb en Dídac, això havia passat a segon terme. L'amor i els viatges semblaven incompatibles. I en Dídac pertanyia al barri, al seu univers, a la seva gent.

Potser faria alguna escapada amb el seu pare.

Amb aquella bèstia de vint metres de llargada i una potència brutal, que ell cuidava com si fos una dona.

El seu pare era un cargol amb la casa al damunt.

—Un petó, papa —es va acomiadar per si de cas li parlava amb el mòbil mentre conduïa.

—T'estimo, reina.

Un cop va dir a en Dídac que un pare era l'únic home en què una noia podia confiar, i en Dídac s'havia posat a riure.

—Què et penses, que no hi ha malparits que violen les seves filles? —li va contestar.

A la nit havia abraçat molt fort el seu pare, i s'havia sentit feliç, protegida, afortunada de tenir-lo.

Va ser la primera vegada que va escoltar dels llavis del seu nòvio aquella paraula: violar.

Tres

Des de la detenció d'en Dídac, les nits eren un malson. No solament per a ella, perduda a l'habitació, sinó per a ell.

Se l'imaginava indefens a la presó, i totes les pel·lícules de presos que havia vist al llarg de la seva vida li passaven pel cap l'una rere l'altra, com si fos un vídeo sense fi. Tant era que, en general, fossin històries molt americanes, de bandes, brètols, nois guapos sodomitzats, venjances o violència. A Espanya hi havia altres realitats, les drogues per suportar-ho, la sida... La Universitat del Carrer. La graduació del presidi.

Com si en Dídac no fos ja un graduat.

I, per a ella, tot havia estat tan ràpid...

Poc més d'un any abans era una noia normal. Normal en la mesura del possible. Massa alta, massa guapa i massa dona per a la seva edat. Sempre massa d'alguna cosa

per a la seva edat. Les amigues l'envejaven. Les enemigues l'odiaven. A l'escola no hi havia terme mitjà. O era la reina o la més criticada. I per més que intentava ser ella mateixa, sense ficar-se en problemes, donant un cop de mà a qui fos, sense deixar-se portar per res, fracassava en l'intent, ja que la realitat sempre la superava i la desbordava. Estava farta d'escoltar aquelles frases:

—Quina sort que tens de ser tan guapa...

—A la vida, ho tindràs tot solucionat, tia. Superfàcil. En veure't, als tios els caurà la bava.

—Si jo tingués aquests cabells, aquests ulls, aquests llavis i aquest cos, ja no hauria d'estudiar més.

Totes ho basaven en el mateix. La imatge. A fer punyetes la personalitat, els sentiments, la intel·ligència, el desig de fer alguna cosa amb la seva vida. Per a les seves companyes era una privilegiada, una candidata a l'èxit. Però, quin èxit? Pel que es veia, enxampar un paio amb pasta, o fer cinema, o ser model. Ho veien molt senzill.

Ella no.

Ella era diferent.

D'entrada, llegia com una esponja. Un llibre en un parell de dies. Absorbia coneixements d'una manera molt més fàcil i directa que estudiant. Moltes es reien d'aquesta passió, com si llegir fos una bestiesa o una cosa reservada a les lletges. Fins i tot en Dídac li deia que se li capgiraria el cervell de tant llegir, que això no servia per a res.

I ho deia ell, que no havia agafat un llibre en sa vida, que gairebé no tenia ni idea de res més enllà del seu entorn.

Per què s'havia enamorat d'en Dídac?

Feia poc més d'un any, no entenia per què les noies s'embolicaven tan d'hora, als tretze o catorze anys. Opinava que eren unes ximpls, unes ingènues, unes pocasoltes que lliuraven el millor de la seva adolescència a canvi d'un estatus, com si el fet de tenir nòvio fos un plus. No es cansava de repetir que l'amor arribava quan arribava, sense forçar-lo, i que era més natural als disset, als divuit, als dinou...

Volia esperar, estudiar, llegir, formar-se.

Però va aparèixer en Dídac.

Trencador, guapo, amb la seva loquacitat, la seva màgia i la seva personalitat. Les feromones havien fet la resta. Abans que se n'hagués adonat ja n'estava penjada, es petonejaven per les cantonades i els racons foscos, s'abraçaven, es desitjaven i es necessitaven. Una estranya reacció química. Els mateixos amics d'en Dídac, especialment en Gust, el seu inseparable Gust, li deien que s'havia tornat boig, que no s'emboliqués amb «una criatura».

—Està bona, sí, de puta mare, però és una nena! Quinze anys!

—En farà setze.

—Com si n'hagués de fer més! Però si el camp és ple de flors!

En Dídac i ella. La Carla i en Dídac. I un any viscut al límit, amb la intensitat d'un vertigen que l'havia des-arborat. De nena a dona en un tres i no res, ja que amb ell també havia fet el salt qualitatiu que li faltava. Ja no solament era la noia més guapa i sexi de l'escola o del barri. Era la nòvia d'en Dídac.

Ja no se sentia adolescent.

Però, quan ho havia estat?

Es va mirar al mirall. Era qui més i millor coneixia els seus canvis. El mirall. La seva ànima. Es va treure la samarreta molt a poc a poc. El tatuatge va aparèixer allà, al bell mig del seu cos, envoltant-li el melic. Abans sempre el duia a la fresca, li agradava, presumia de melic perfecte. I a en Dídac li encantava, igual que les seves mans i els seus peus. Però feia quinze dies, aquella nit absurda, es va fer el tatuatge, sense dir-ne res a casa. Des de llavors ja no ensenyava el melic, se'l tapava. Adéu als tops. Almenys fins que no ho expliqués i ho ensenyés.

I li feia por.

La seva mare no parava de repetir que era una moda absurda i perillosa. Deia que marcar-se per a tota la vida era una bestiesa.

—Com si fossin vaques —se'n burlava.

Va pensar a fer-se'n un a l'esquena, un petit drac, o bé una rosa. Però el volia veure, no pas que el veiessin els altres. Per la mateixa raó va renunciar al que li agradava més: una fada. Una fada gegantina al bell mig de l'esquena, amb les ales esteses per damunt dels omòplats. A la part inferior del cos, encara menys. Moltes duien les calces superabaixades perquè se'ls veiés el tatuatge, prop de l'engonal. Tampoc al pit, o en un turmell. Així, doncs, se'l va fer al voltant del melic, igual que en Dídac. Un drac alat.

Una bogeria.

Preciós, però una bogeria.

Ara tenia por que la seva mare el descobrís, i no es veia amb cor d'explicar-l'hi.

Estava atrapada.

La Carla hi va passar la mà per sobre, va introduir el dit al forat del melic. El tenia molt sensible. Com els

mugrons. Era extraordinari. Un melic que era com un nervi nu. Tota ella, a vegades, ho era. Tan sensible que amb un sol frec s'estremia. Sensible i emotiva.

Es va treure els sostenidors, els pantalons, l'última peça de roba.

Quantes vegades s'havia odiat a si mateixa? Quantes?

Només pel fet de ser bonica.

Benedicció o càstig?

Durant els darrers tres o quatre anys solia passar d'un estat a l'altre, de la ferocitat i la determinació a la tristesa i la depressió. A vegades se sentia feliç i a gust, satisfeta de no assemblar-se a ningú, de ser única. En general, volia ser diferent, odiava la mediocritat i la vulgaritat. Però en altres ocasions el que més desitjava era esvaïr-se, confondre's amb la massa, renunciar a la seva pròpia personalitat i ser com els altres.

I com eren «els altres»?

El seu cos canviava encara més de pressa que la seva ment. Diguessin el que diguessin, es veia els malucs amples, les cames massa revingudes, li sobraven dos o tres quilos, i els pits...

Mai estava segura si tenien la mida justa o eren insuficients.

Per a en Dídac eren perfectes.

Els seus cabells rossos, els ulls grisos de mirada càlida i intensa, els llavis molsuts i sensuals, l'oval simètric i perfecte de la seva cara. Tothom deia que això donava morbo.

Odiava aquesta paraula: morbo.

La manera com la miraven els homes, tots, era morbosa.

—Ets la dona més guapa que he conegut mai —li va dir en Dídac aquella primera nit.

Dona.

—Gràcies per dir-me dona.

—No ho ets?

—En faré setze.

No s'ho va creure. L'hi va haver de demostrar. I, així i tot, se'n va enamorar, com ho havia fet ella. El primer amor, i possiblement una experiència més que forta.

Demolidora.

Quan es disposava a posar-se el pijama, el bronzit del mòbil la va alarmar. No era cap trucada, era un SMS. Va agafar l'aparell amb urgència i va llegir el missatge.

Breu i concís:

«Ns vim l trrat?»

El va respondre amb l'habilitat que dóna la pràctica habitual. Ràpid i simple:

«S».

Es va tornar a vestir amb la mateixa roba, llevat de les calcetes. Se'n va posar unes de netes. No suportava les peces brutes, ni usades, ni humides. Quan va haver recompost la seva indumentària, es va arreglar els cabells, no pas per coqueteria sinó per inèrcia. Després va sortir de l'habitació sense fer soroll, de puntetes. Creia que tant la seva mare com la seva germana ja devien estar dormint i es va equivocar de mig a mig. En passar per davant de l'habitació de matrimoni, el que va sentir la va deixar perplexa i aclaparada.

La seva mare plorava.

De manera silenciosa, ofegada, però amb un sentiment tan intens...

Va estar a punt d'aturar-se i entrar.

No ho va fer. Es va mossegar el llavi inferior, es va omplir els pulmons d'aire i va decidir prosseguir el seu camí. La situació d'en Dídac era massa forta, i si hi afegia els problemes dels seus pares... Aquelles últimes setmanes havien estat d'allò més inquietants. En passava alguna. Alguna cosa molt trista s'havia instal·lat en les seves ments i en els seus cors. Però no s'hi volia lliurar en cos i ànima. Hi havia en Dídac. Els seus pares tenien la seva pròpia vida.

Això no significava que no l'afectés.

De ple.

Un camioner anant d'un lloc a l'altre, sempre fora de casa, i una dona que treballava fent les coses més insignificants per no quedar-se a la seva, avorrida i buida.

Massa silencis per no sentir aquella tempesta.

Si és que era una tempesta.

La Carla no es va atrevir a sortir per la porta. Massa soroll, per imperceptible que fos, i encara més amb la seva mare desperta. Es va dirigir al pati i va fer el que acostumava a fer sempre que s'escapava de casa sense que la veiessin: saltar des d'aquest al carrer i tornar a entrar a l'edifici pel portal.

Va pujar al terrat amb l'ascensor.

En Sergi ja hi era.